ePublishing
ΕΘΝΙΚΟ ΚΕΝΤΡΟ ΤΕΚΜΗΡΙΩΣΗΣ
NATIONAL DOCUMENTATION CENTRE

The Gleaner

Vol 24 (2003)

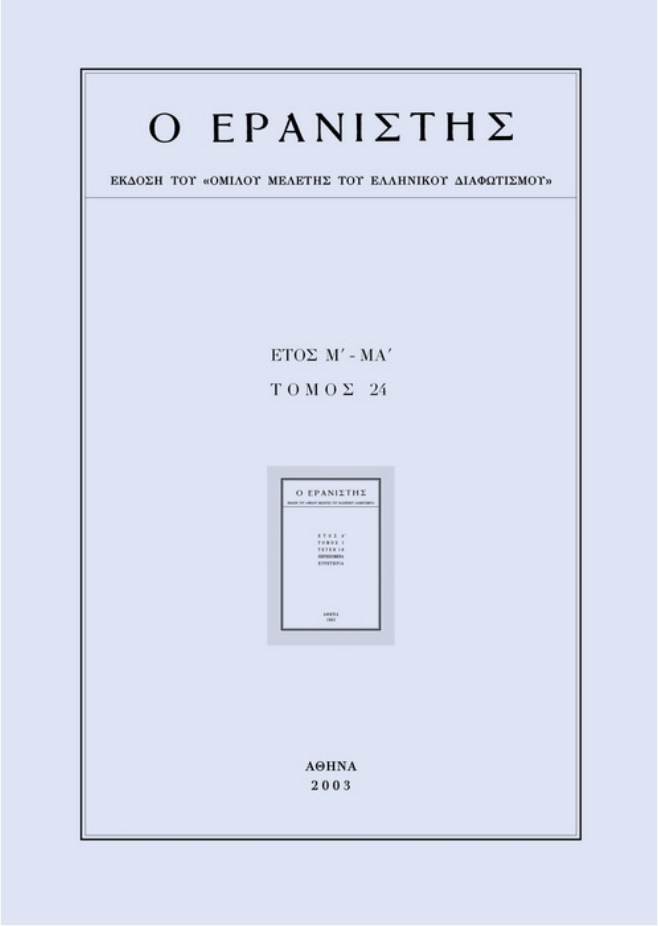

Σύμμικτα περί Αθανασίου Ψαλίδα με βάση το Αρχείο του

Κώστας Θ. Πέτσιος

doi: 10.12681/er.17

To cite this article:

Πέτσιος Κ. Θ. (2003). Σύμμικτα περί Αθανασίου Ψαλίδα με βάση το Αρχείο του. *The Gleaner*, *24*, 202–206. https://doi.org/10.12681/er.17

https://epublishing.ekt.gr | **e-Publisher:** EKT | **Downloaded at:** 08/05/2024 07:05:29

ΣΥΜΜΙΚΤΑ ΠΕΡΙ ΑΘΑΝΑΣΙΟΥ ΨΑΛΙΔΑ ΜΕ ΒΑΣΗ ΤΟ ΑΡΧΕΙΟ ΤΟΥ

ΜΕΤΑ ΤΗΝ ΟΛΟΚΛΗΡΩΣΗ τῶν ἐγκύκλιων σπουδῶν του στὰ Ἰωάννινα ὁ Ἀθανάσιος Ψαλίδας μετέβη στὴν Πουλτάβα τῆς Ρωσίας (30 Μαΐου 1785), ὅπου παρέμεινε μέχρι τὸν Δεκέμβριο1786/Ἰανουάριο τοῦ 1787, σπουδάζοντας στὸ «Σεμινάριον» καὶ παρακολουθώντας μαθήματα σὲ ἰδιώτη διδάσκαλο.[1] Οἱ συγκεκριμένες πληροφορίες προέρχονται ἀπὸ ἕνα αὐτόγραφο *Κατάστιχον*[2] στὸ ὁποῖο καταχωρίζονται μὲ ἀδρομερὴ τρόπο στοιχεῖα γιὰ τὴ διαμονή του στὴ Ρωσία, καθὼς καὶ γιὰ τὴ μεταγενέστερη παρουσία του στὴ Βιέννη τῆς Αὐστρίας. Ἡ πρώτη ἀναγραφὴ ποὺ σχετίζεται μὲ τὴν ὀκτάχρονη παραμονή του στὴν αὐστριακὴ πρωτεύουσα φέρει ἡμερομηνία «7 Ὀκτωβρίου 1787»[3] καὶ οἱ ἀποσημειώσεις τοῦ Ψαλίδα[4] διαφωτίζουν σὲ ἱκανοποιητικὸ βαθμὸ τὴν ἄγνωστη, ἕως τώρα, περίοδο τῆς Βιέννης, ὅπου ἐγκαταστάθηκε περὶ τὰ τέλη Σεπτεμβρίου-ἀρχὲς Ὀκτωβρίου 1787.

Τὸ τοπίο τῶν σπουδῶν τοῦ Ψαλίδα στὴ Βιέννη δὲν εἶναι ἀποσαφηνισμένο,[5] ὅπως μποροῦμε νὰ συναγάγουμε ὅμως ἀπὸ δύο αὐτοβιογραφικὲς μαρτυρίες, παρακολούθησε μαθήματα στὴν Ἀκαδημία: Ἡ πρώτη προέρχεται ἀπὸ τὴ χειρόγραφη *Λογική* του (1793).[6] Στὸ Β΄ τμῆμα τοῦ ἔργου, στὸ

1. Στὴν «Εἰσαγωγὴ» τοῦ ὑπὸ ἔκδοση Α΄ τόμου τῶν *Ἁπάντων* τοῦ Ἀθανασίου Ψαλίδα, τὴν ὁποία ἐπιμελεῖται ὁ γράφων, δημοσιεύεται ἡ ἐργοβιογραφία τοῦ Νεοέλληνα στοχαστῆ, σύμφωνα μὲ τὰ νέα στοιχεῖα.

2. Ὁ πλήρης τίτλος εἶναι: *1787 Σεπτεμβρίου 10η ἐπὶ τῆς γῆς. Κατάστιχον τῶν ἐξόδων ἀπὸ 1785 μαΐου 30η, ὅτε εἰς Πουλτάβαν ὅτε διέτριβον. Ἀθανάσιος Πέτρου Ψαλίδας.* Πρόκειται γιὰ τὸ χφ Κ. 71, ἀρ. 43 τῶν Γενικῶν Ἀρχείων τοῦ Κράτους (ΓΑΚ). Πβ. Κωνσταντίνος Ἀθ. Διαμάντης, *Ἅπαντα*, τ. 12-13, Ἀθήνα 1991, σ. 252. Σύμφωνα μὲ τὴ νέα κατάταξη: ΓΑΚ, *Ἀρχεῖο Ψαλίδα*, φάκ. 4, χφ 43· πβ. Κώστας Θ. Πέτσιος, «Παρατηρήσεις στὸ δημοσιευμένο ἔργο τοῦ Ἀθανασίου Ψαλίδα (1767-1829). Ἀνέκδοτα στοιχεῖα», *Ἠπειρωτικὰ Γράμματα* 3 (2003), 163.

3. Ἀθανάσιος Ψαλίδας, *Κατάστιχον τῶν ἐξόδων ἀπὸ 1785 μαΐου 30η*, φ. 2r

4. Στὸ *Ἀρχεῖο Ψαλίδα* (ΓΑΚ) ἀπόκεινται καὶ ἄλλα *Κατάστιχα* καὶ *Σημειώματα* ποὺ ἀφοροῦν τὸ βίο καὶ τὶς δραστηριότητες τοῦ Ψαλίδα.

5. Παναγιώτης Χρ. Νοῦτσος, *Νεοελληνικὴ Φιλοσοφία. Οἱ ἰδεολογικὲς διαστάσεις τῶν εὐρωπαϊκῶν της προσεγγίσεων*, Ἀθήνα 1981, σ. 97 σημ. 127.

6. Ἀθανάσιος Ψαλίδας, *Λογικὴ κατὰ νεωτέρους μὲν συντεθεῖσα, μεθόδῳ δὲ μαθηματικῇ ἐξυφανθεῖσα χάριν τῶν φιλομούσων Ἑλλήνων*. Μέρος Αον, Βιέννη 1793. Πρόκειται γιὰ τὸ χφ 1155 τῆς Ἐθνικῆς Βιβλιοθήκης τῆς Ἑλλάδος. Βλ. Ἰωάννης Σακκελίων - Ἀλκιβιάδης Ι. Σακελλίων, *Κατάλογος τῶν χειρογράφων τῆς Ἐθνικῆς Βιβλιοθήκης τῆς Ἑλλάδος*, Ἀθήνα 1892, σ. 209-210.

Α΄ κεφάλαιο στὸ ὁποῖο πραγματεύεται «Περὶ ὅρων δυνάμεως ἤτοι περὶ Διαλέκτου δηλ. περὶ τῆς Συμβολικῆς Ἰδέας», ὁ Ψαλίδας διατυπώνει τὴν ἄποψη ὅτι ὁ σχηματισμὸς καὶ ἡ κοινοποίηση τῶν ἀφηρημένων ἐννοιῶν δὲν συναρτᾶται ἀποκλειστικὰ μὲ τὴ γλώσσα, ἀλλὰ εἶναι δυνατὸν νὰ ἐπιτευχθεῖ καὶ μὲ τὴ χρήση ἄλλων συμβολικῶν τρόπων: «ὅτι δὲν εἶναι αὐτὰ (sc. «τὰ σημεῖα τῆς διαλέκτου») ἀναγκαιότατα δῆλον γίνεται», παρατηρεῖ, «ἀπὸ τὰ ἱερογλυφικὰ σημεῖα τῶν Κινέζων καὶ παλαιῶν Αἰγυπτίων, καὶ ἀπὸ τὰ σημεῖα τῶν βουβῶν τε καὶ κωφῶν, οἱ ὁποῖοι εἰς τὸν παρόντα αἰῶνα διδάσκονται μὲ τὰ σημεῖα τῶν χειρῶν, δηλαδὴ κινήσεις, διαφόρους ἀφηρηρημένας ἰδέας, καθὼς εἶναι ἡ ἀριθμητική, ἡ θρησκεία, ἡ ἱστορία, ἡ ἀνθρωπολογία, καὶ ἄλλα παρόμοια, ὧν ἐγὼ αὐτόπτης ἐν τῇ Ἀκαδημίᾳ τῶν ἀλάλων τε καὶ κωφῶν ἐγενόμην».[7]

Ἡ δεύτερη αὐτοβιογραφικὴ μνεία παρατίθεται στὴν ἀνέκδοτη *Συνομιλία ὀγδόη*, ἕνα διαλογικῆς μορφῆς κείμενο τὸ ὁποῖο ὁ Ψαλίδας συνέθεσε στὴν Κέρκυρα (terminus post quem 1826/1827). Ὁ Ψαλίδας ἀναφερόμενος στὸν ἀποκλεισμό του ἀπὸ τὴν Ἰόνιο Ἀκαδημία[8] ὑπενθυμίζει τὴ γνωριμία του μὲ τὸν λόρδο Guilford (Frederic North, 1766-1827): «ἐγνωρίσθηκα», γράφει, «καὶ μὲ τὸν Κόμητα Γκυλφόρδην καὶ εἰς Βιένναν, ὅταν ἐσπούδαζα εἰς τὴν ἐκεῖ Ἀκαδημίαν, καὶ εἰς τὴν πατρίδα μου, ὅταν ἡ ἐκλαμπρότης του ἐπέρασε σὰν περιηγητής, καὶ μὲ ὑπεραγαποῦσε ἀπὸ καλοσύνην του φυσικήν, ἐπειδὴ εἶναι παρακαλός, καὶ παραφιλέλληνας».[9] Ἡ συνάντηση ἔγινε τὸ 1791 ὅταν ὁ Guilford βρέθηκε στὴ Βιέννη, ὅπου εἶχε ἐπαφὲς μὲ τὴν ἑλληνικὴ κοινότητα καὶ ἔκτοτε ἀνάμεσα στοὺς δύο διατηρήθηκε μία ἐπιστολιμαία ἐπικοινωνία.[10]

Ἡ συμπερίληψη ὀνομάτων καθηγητῶν τῆς Ἀκαδημίας τῆς Βιέννης στὸν κατάλογο τῶν συνδρομητῶν τῆς *Ἀληθοῦς Εὐδαιμονίας* ἐνισχύει τὴν ἄποψη ὅτι ὁ Ψαλίδας παρακολούθησε μαθήματα στὴν Ἀκαδημία καὶ ἀπὸ τὸ *Κατάστιχόν* του προκύπτει ἡ ἄγνωστη ἕως τώρα πληροφορία ὅτι στὴ Βιέννη μαθήτευσε καὶ σὲ ἰδιώτη διδάσκαλο φιλοσοφίας. Στὰ ἔξοδα τοῦ

---

7. Ἀθανάσιος Ψαλίδας, *Λογική*, ὅ.π., σ. 204, § 369.

8. Γεώργιος Τυπάλδος-Ἰακωβάτος,*Ἱστορία τῆς Ἰόνιας Ἀκαδημίας*, Ἔκδοση – Εἰσαγωγὴ – Σχόλια Σπύρος Ι. Ἀσδραχάς, Ἀθήνα 1982, σ. 41.

9. Ἀθανάσιος Ψαλίδας, *Συνομιλία ὀγδόη*, *Ἀρχεῖο Ψαλίδα* (ΓΑΚ), φάκ. 5, χφ 71, σ. 6. Ἀποσπάσματα ἀπὸ τὴ *Συνομιλία* δημοσίευσε ὁ Σταμάτιος Δ. Κρίνος, «Ἀθανάσιος Ψαλίδας», *Ἑστία* 7ος/167 (11 Μαρτίου 1879), 150. Βλ. καὶ τὸ πανομοιότυπο ποὺ παραθέτει ὁ Γεώργιος Παπαγεωργίου, *Τὸ πρωτόλειο τοῦ Ἀθανασίου Ψαλίδα: Νηφάλιος καὶ Φιλόϋπνος*, Ἰωάννινα, Πανεπιστήμιο Ἰωαννίνων, *Δωδώνη* – Παράρτημα ἀρ. 61, 1995, σ. 57.

10. Λέανδρος Βρανούσης, *Ἐφημερίς*. Ἡ ἀρχαιότερη ἑλληνικὴ ἐφημερίδα ποὺ ἔχει διασωθῆ. Βιέννη 1791-1797. Ἐκδότες: οἱ ἀδελφοὶ Μαρκίδες Πούλιου. Ἀνασυγκρότηση τῆς σειρᾶς σὲ φωτοτυπικὴ ἐπανέκδοση, τ. 5, Ἀθήνα, Κ.Ε.Μ.Ν.Ε. τῆς Ἀκαδημίας Ἀθηνῶν, 1995, Προλεγόμενα σ. 452, 860-861, ὅπου καὶ ἡ προγενέστερη βιβλιογραφία.

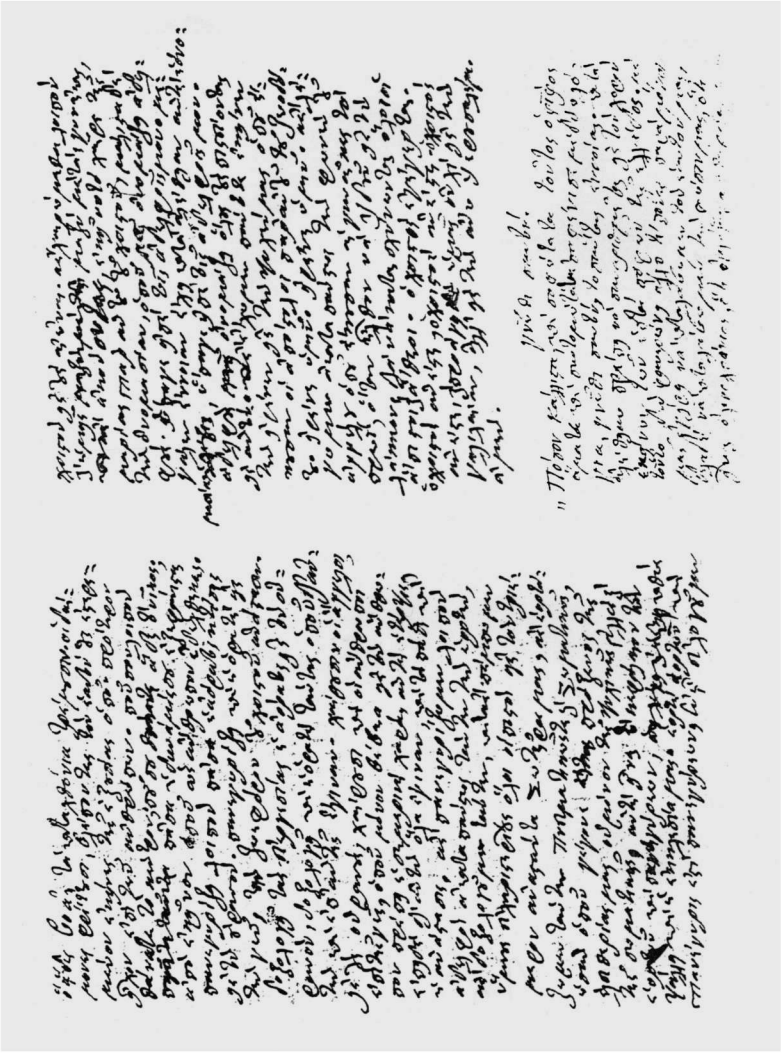

Αρχείο Ψαλδα, κώδικας 33, φ. 7v–8r

Ἀπριλίου 1789 συναντοῦμε ἀμοιβὴ γιὰ δύο διδασκάλους καὶ παράλληλα μὲ τὴν ἀντιμισθία «τοῦ διδασκάλου διὰ ἕνα μῆνα»,[11] ἡ ὁποία ἀνερχόταν σὲ 3 ρούβλια, ὑπάρχει σημείωση τοῦ Ψαλίδα ὅτι ἔδωσε τοῦ «γέροντος διὰ τὴν φιλοσοφίαν» 25 ρούβλια καὶ 20 καπίκια.[12] Ἡ ἡμερομηνία καταβολῆς τῶν διδάκτρων (10 Ἀπριλίου 1789) μᾶς ὁδηγεῖ στὸ συμπέρασμα ὅτι ὁ Ψαλίδας θὰ πρέπει νὰ ἄρχισε ἰδιωτικὰ μαθήματα φιλοσοφίας κατὰ τοὺς τελευταίους μῆνες τοῦ 1788, ὅταν εἶχε πλέον ἐμβαθύνει στὴ γλώσσα. Ἡ μαθητεία διήρκεσε μέχρι τὸν Νοέμβριο τοῦ 1790 καὶ κατὰ τὴν περίοδο αὐτὴ ὁ Ψαλίδας συνέθεσε πέντε εὐσύνοπτα κείμενα ποὺ διασώζονται στὸν αὐτόγραφο κώδικα 33 τοῦ *Ἀρχείου* του (ΓΑΚ), ἀπὸ τὰ ὁποία μόνο τὸ πρῶτο φέρει τοποχρονολογία: «1789 Ἀπριλίου 13: Ἐν Βιέννῃ παρὰ Ἀθανασίου τοῦ ἐξ Ἰωαννίνων Ψαλίδα».

Στὸν κώδικα (φφ. 1^{r}-13^{r})[13] ἐμπεριέχονται τὰ ἑξῆς δοκίμια, τὰ ὁποῖα ἑτοιμάζουμε πρὸς ἔκδοση.[14]

α΄. φφ. 1^{r}-6^{r}: *Νηφάλιος καὶ φιλόϋπνος.*
Ἀρχ.: Σήμερον, ὦ φιλόϋπνε, ἤθελα νὰ σᾶς ἐπισκεφθῶ...· *τέλ.*: ὧδε τέρμα εἴληφεν ὁ περὶ χρήσεως τοῦ χρόνου Διάλογος. 1789 ἀπριλίου 13: Ἐν Βιέννῃ παρὰ Ἀθανασίου τοῦ ἐξ Ἰωαννίνων Ψαλίδα.[15]

β΄. φφ. 6^{v}-8^{r}: *Ἐγκώμιον εἰς τὴν ζωηφόρον τοῦ Χριστοῦ ἀνάστασιν.*
Ἀρχ.: Μεγάλη τοῦ Θεοῦ κατ' ἀλήθειαν ἡ οἰκονομία...· *τέλ.*: οὐχὶ εἰς τὴν Γαλιλαῖαν, ἀλλ' εἰς τὴν ἄνω Ἱερουσαλήμ. Ἀμήν.

γ΄. φφ. 8^{r-v}: *Γνῶθι σαυτόν.*
Ἀρχ.: Πόσον κάλλιστα, καὶ σοφώτατα τοῦτος ὁ φιλόσοφος...· *τέλ.*: καὶ τὴν ἐγκρημνίζουσιν εἰς τὸ βάθος τῆς ἀπωλείας.

δ΄. φφ. 9^{r}-10^{r}: *Καιροῦ φείδου.*
Ἀρχ.: Ὅποιος κατὰ ἀλήθειαν ἤθελε στοχασθῆ καλὰ τοῦτο τὸ ἀπόφθεγμα...· *τέλ.*: ἀπὸ ὅλα τὰ πράγματα καὶ τὰ πράγματα ἀναμεταξύ τους.

ε΄. φφ. 10^{v}-13^{r}: *Μέτρον ἄριστον.*
Ἀρχ.: Ἀπὸ ὅλα τὰ ἀποφθέγματα, ὅσα εἶπον...· *τέλ.*: τότε θέλει καταλάβῃ τὴν ἀληθινὴν εὐτυχίαν.

---

11. Ἀθανάσιος Ψαλίδας, *Κατάστιχον τῶν ἐξόδων ἀπὸ 1785 μαΐου 30η*, φ. 4^{r}.

12. Αὐτόθι.

13. Κωνσταντίνος Ἀθ. Διαμάντης, *Ἅπαντα*, τ. 12-13, σ. 251.

14. Βλ. ἐδῶ τὴ σημείωση 1.

15. Ἐκδόθηκε ἀπὸ τὸν Γεώργιο Παπαγεωργίου, *Τὸ πρωτόλειο τοῦ Ἀθανασίου*, ὅ.π., σ. 61-68.

Πρόκειται γιὰ πρωτόλειες δοκιμὲς τῆς ἀναλυτικῆς ἱκανότητας τοῦ Ψαλίδα σὲ γνώριμα μοτίβα τῆς γνωμολογικῆς παράδοσης τῶν «Ἑπτὰ Σοφῶν»,[16] ἐκτὸς βεβαίως ἀπὸ τὸ σχεδίασμα β′, ποὺ ἀπηχεῖ τὶς θρησκευτικές του ἀντιλήψεις. Μέσα ἀπὸ τὶς καταγραφὲς τῶν διανοητικῶν ἀφορμῶν ποὺ προέρχονταν ἀπὸ τὰ ἀναγνώσματά του, τὴ μαθητεία στὸν ἰδιώτη διδάσκαλο καὶ τὴν ἀκρόαση τῶν παραδόσεων στὴν Ἀκαδημία, ἀναδεικνύεται ἕνα ἠθικοπρακτικὸ πνεῦμα, στὸ ὁποῖο συνείρονται μὲ λογοτεχνικὸ ὕφος ἀπόψεις τοῦ Πλάτωνος, τοῦ Κικέρωνα, καθὼς καὶ χωρία τῆς *Παλαιᾶς* καὶ τῆς *Καινῆς Διαθήκης*. Τὶς θέσεις ποὺ συνιστοῦν τὸν πυρήνα τῶν ἐπιμέρους θεματοποιήσεων τοῦ Ψαλίδα τὶς ἀναγνωρίζουμε, μορφοποιημένες βεβαίως, στὴν *Ἀληθῆ Εὐδαιμονία*, ποὺ ἐκδόθηκε δύο χρόνια ἀργότερα, τὸ 1791.[17]

ΚΩΣΤΑΣ Θ. ΠΕΤΣΙΟΣ

ΤΕΣΣΕΡΙΣ ΑΘΗΣΑΥΡΙΣΤΕΣ ΜΕΤΑΦΡΑΣΕΙΣ ΠΕΖΩΝ ΠΟΙΗΜΑΤΩΝ ΤΟΥ SALOMON GESSNER, 1820

Ι

ΑΝΑΜΕΣΑ ΣΕ ΑΛΛΑ ΛΟΓΟΤΕΧΝΙΚΑ κείμενα που χρησιμεύουν ως μεταφραστικά παραδείγματα στην γερμανικά συνταγμένη *Γραμματική της Γραικικής Γλώσσης* του Μιχαήλ Γ. Μποϊατζή, Βιέννη 1821, επιλέγονται και τέσσερα πεζοτράγουδα του Salomon Gessner. Καθώς έχουν διαφύγει από την παλαιότερη συστηματική μελέτη του Γιώργου Βελουδή κι επειδή το βιβλίο αυτό δεν είναι κοινόχρηστο, κρίνω σκόπιμο να τα αναδημοσιεύσω αυτούσια.

1. Παλαίμων.

Ὤ, πόσον γλυκὰ λάμπει ἡ αὐγὴ διὰ τούτων τῶν λεπτοκαρυδεῶν καὶ τῶν ἀγριοτριανταφυλλιῶν ὁποῦ εἶναι ἔμπροσθεν τοῦ παραθυρίου μου! Ὤ, πόσον εὔθυμος κελαδεῖ ἡ χελιδὼν ἐπάνω εἰς τὸ δοκάρι τῆς στέγης μου, καὶ ὁ μι-

16. Hermann Diels – Walter Kranz (ἔκδ.), *Die Fragmente der Vorsokratiker*, τ. 1, Δουβλίνο–Ζυρίχη, [16]1972, σ. 61 κ.ἑ.· Ἰωάννου Στοβαίου, *Ἐκλογῶν Ἀποφθεγμάτων Ὑποθηκῶν Βιβλίον Τρίτον*, στὸ Ioannis Stobaei, *Anthologium*. Recensuerunt Curtius Wachsmuth et Otto Hense, τ. 3, Λιψία [3]1974, σ. 556 κ.ἑ.

17. Ἀθανάσιος Ψαλίδας, *Ἀληθὴς Εὐδαιμονία ἤτοι βάσις πάσης θρησκείας...*, Βιέννη 1791. Βλ. ἀναλυτικὰ Κώστας Θ. Πέτσιος, «Παρατηρήσεις στὸ δημοσιευμένο ἔργο τοῦ Ἀθανασίου Ψαλίδα (1767-1829). Ἀνέκδοτα στοιχεῖα», *ὅ.π.*, σ. 163-194, ἰδίως σ. 166-172, ὅπου καὶ ἡ σχετικὴ βιβλιογραφία.